

29.4.2026 Kevät

Kevät on muuttolintujen laivueita, pientareiden keltaisia kukkia, puihin ilmestyviä silmuja. Ja yhtäkkiä auringonvalon, lämmön ja sateen myötä uutta kasvua kaikkialla. Kevät tuo näkyväksi kasvun, joka on odottanut maaperässä vuoroaan.

Tulevan sunnuntain lukukappaleessa (Room. 8:9) kerrotaan, että jokainen, joka uskoo Kristukseen, on riippuvainen Jumalan Hengestä. Siitä, että Jumalan Henki asuu meissä. Tässä on jotain samaa kuin luomakunnassa, kumpikaan ei pärjää yksinään. Siinä, missä elämä maapallolla on alisteinen auringolle, on Kristukseen uskova Jumalan Hengelle.

On lohdullista ajatella, että uskonelämä ei ole kokonaan meidän varassamme. Näin kuitenkin helposti ajatteleminen. On hyvä muistaa, vaikka maaperä olisi kuinka otollista kasvulle, ei mitään kasva tai pysy hengissä ilman aurinkoa, ulkopuolelta tulevaa valoa ja lämpöä.

Katekismus (Kolmas uskonkohta, 19) todetaan: ”Pyhä Henki tuo Jumalan hyvyyden ja Kristuksen rakkauden meidän keskellemme. Ilman eläväksi tekevää Henkeä emme voi uskoa emmekä lähestyä Kristusta. Pakenemme Jumalaa ja käännymme hänestä pois. Pyhä Henki kutsuu meitä ja synnyttää meissä uskon ja uuden elämän. Hän antaa meille Kristuksen kaikkine lahjoineen ja varjelee meidät oikeassa uskossa.”

Taivaan kansalaisena kuljemme jalat maassa uskoen ja luottaen Jumalan armoon Jeesuksessa Kristuksessa.

Tapio Karttunen, diakoni

Huittisten seurakunta

22.4.2026 Jumalan kansan koti-ikävä

Kirkossa on suomalaisten rakastama laulu, joka alkaa sanoin: ”Tuli kirkkoon mies ja lapsi – he eteeni istuivat.”

Laulu kuvaa Jumalan kansan koti-ikävää maailmassa, jossa ihminen kohtaa paljon hyvää, mutta myös murhetta ja surua. Laulun myötä voimme luottaa siihen, että paras on vielä edessäpäin.

Taivasikävä on hiljainen, syvä huokaus ja rukous. Se ei ole pakoa todellisuudesta, vaan kaipuuta kohti elämää, johon ihminen on alun perin tarkoitettu.

”Ei monta hetkeä hiljaa tuo ollut pikkupää. Oli paljon kyselemistä ja paljon nähtävää.”

Kristillinen koti-ikävä syntyy usein kahdesta lähteestä. Elämä on rikas ja mielenkiintoinen. Hyvinä päivinä ilo ja kauneus muistuttavat jostakin vielä suuremmasta – kuin aavistus taivaallisesta kodista.

”Oli kauniit alttaritaulut, monihaaraiset kynttilät. Nuo kaksi puhuivat hiljaa ja joskus hymyilivät. Kovin kauan saarna kesti, lapsi istui miettien.”

Hyvien asioiden rinnalla kuulemme pahuuden äänet, koemme toivottomuutta ja väsymystä. Elämä tuo mukanaan menetyksiä, sairautta ja kipua. Hyvänkin keskellä tämä on rikkirevittyjen ihmisten maailma.

Näiden tunteiden keskellä ihminen ymmärtää, ettei hän kulje yksin. Jumala kulkee mukana, Kristuksessa hän on tullut meitä vastaan.

”Minä tahtoisin isä jo kotiin. Isä, minua väsyttää.”

Jeesuksen sanat ”Minä menen valmistamaan teille sijaa” eivät puhu vain tulevasta ajasta, vaan myös nykyisyydestä, jossa ihminen on rakastettu. Koti Jumalan luona on läsnäoloa, joka kantaa jo nyt.

Koti-ikävä ei vie pois tästä maailmasta, vaan antaa voimaa elää siinä: rakastaa rohkeammin, antaa anteeksi syvemmin ja kantaa vastuuta kevyemmin.

”He lähtivät kesken saarnan. Minä loppuun asti jäin. Sama hiljainen arka pyyntö nousi syvältä itsestäin: Minä tahtoisin Isä jo kotiin. Isä minua väsyttää.”

Elämä on matka, joka kutsuu meitä kulkemaan yhdessä iloiten kohti päivää, jolloin kaipaus muuttuu jälleennäkemiseksi ja kotiinpaluu täydelliseksi iloksi.

Aulikki Kuisma

kirkkovaltuutettu, Huittisten seurakunta

15.4.2026 Ylösnouseen todistajia

Viime sunnuntain evankeliumitekstissä kerrotaan, kuinka ylösnoussut Jeesus ilmestyi kuolemansa jälkeen opetuslapsilleen.

Niin uskomattomalta ajatus kuolleista palaamisesta tuntui, että opetuslapsilla oli vaikeuksia tunnistaa tuttu, rakas opettajansa, vaikka siinä Jeesus oli taas heidän luonaan, paistaen kalaa ja leipää nuotiolla, kutsuen opetuslapsia syömään kanssaan: ”Jeesus sanoi: ”Tulkaa syömään.” Kukaan opetuslapsista ei rohjennut kysyä: ”Kuka sinä olet?”, sillä he tiesivät, että se oli Herra.” (Joh. 21: 12)

Kuolinhetkellään Jeesuksella arvioidaan olleen muutamia tuhansia seuraajia. Seuraavien 300 vuoden aikana määrä kasvoi voimakkaasti, ja kasvaa vielä tänäkin päivänä. Ensimmäiset opetuslapset ja alkuseurakunnan kristityt lähtivät viemään ilosanomaa Jeesuksesta niin täynnä intoa, iloista varmuutta ja rohkeutta, että sanoma levisi vauhdilla.

He olivat vuorevarmoja asiastaan, he eivät pelänneet kidutusta eivätkä kuolemaa, he olivat saaneet omin silmin nähdä ylösnouseen Jeesuksen.

Nyt viestikapula on meillä, sinulla ja minulla, nykypäivän Jeesuksen seuraajilla. Me emme voi vielä nähdä Jeesusta kasvoista kasvoihin, mutta Jeesuksen seuraajilleen lupaama varmuus ja rauha meidänkin on mahdollista saavuttaa, kun vain uskallamme ja muistamme sitä rukouksessa pyytää.

Jeesus on luvannut: ”Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät, maailman loppuun asti.” (Matt. 28: 20).

Rukoillaan, että hyvä sanoma leviää entistä tehokkaammin lähelle ja kauas. Rukoillaan, että rauha saa maailmassa yhä enemmän sijaa. Jeesuksen jalanjäljissä kulkiessamme voimme luottaa, että lopussa kaikki tulee olemaan hyvin.

Terhi Tuomi

Huittisten seurakunnan vapaaehtoinen

9.4.2026 Kohtaamisen riemua

Sunnuntain aihe kirkossa on ylösnousseen todistajia. Raamatusta voi lukea Jeesuksen nousseen haudastaan ja kohtaavan läheisiään, mikä ihmetys ja riemu siitä seurasi. (Matt.28:8,10)

Lapsenlapseni Ellin käydessä luonani, saa hän minut usein ihmettelemään ja riemuitsemaan. Iloa tuottaa hänen seuransa ja ihmetystä hänen viisaat ja ajatuksia herättävät puheensa. Uskoisin, että monelle on käynyt lasten seurassa minun tavoin.

Viimeksi käydessään Elli puhui minulle Jeesuksen syntymästä ja hän halusi, että luen sen Raamatusta hänelle. (Luuk.2:1-20)

Ihmetystä ei niinkään minussa aiheuttanut se, että Elli halusi kuulla tämän tarinan, vaan kertomuksen sisältö, Jeesuksen syntymä. Sillä luettuani mietin, kuinka usein tämä Raamatun kertomus rajataan joulun ja vain jouluna luettavaksi sekä kerrottavaksi.

Miten tärkeä tapahtuma Jeesuksen syntymä tänne maailmaan kuitenkin on! Ilman sitä ihmisellä ei olisi mahdollisuutta löytää tietä taivaaseen. ”Minä olen tie ja totuus ja elämä; eikä kukaan tule isän tykö muutoin kuin minun kauttani.” (Joh. 14:6)

Ilman Jeesusta ei kukaan toinen olisi ollut kelvollinen lunastamaan ihmiskuntaa vapaaksi syntiveloistamme. ”Kristukseen, joka oli puhdas synnistä, Jumala siirsi kaikki meidän syntimme.” (2.Kor.5:21)

Ilman Jeesusta ei olisi kuoleman jälkeistä elämää ”että hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla on kuolema vallassaan.” (hep. 2:14)

Tämä siis virisi pienen lapsen toiveesta, joka sai minut miettimään Jeesuksen syntymän tärkeyttä ihmiskunnalle. Ilolla odotan seuraavaa kohtaamistamme.

Ilolla ja riemulla voin odottaa myös Jeesusta ja hänen vierailuaan. Pääsiäisen sapattiaterialle juutalaisen perinteen mukaan katetaan ylimääräinen paikka Eliaa varten.

Näin voisi kattaa paikan sunnuntain ruualle myös Jeesukselle, sillä hän on luvannut tulla aterioimaan sen kanssa, joka kutsuu hänet sisään. (Ilm.3:20)

Minna Palonen, diakonissa

Huittisten seurakunta

1.4.2026 Voinet lukea Markuksen evankeliumin lopun

Jose Saramagon kirjassa Jeesuksen Kristuksen evankeliumi kuvataan Joosefin, Jeesuksen isän ristiinnaulitseminen niin kauhistuttavalla tavalla, että sitä on raskasta edes muistella. Näitä ristiinnaulitsemisia oli paljon samaan aikaan. Kaikki huusivat tuskasta. Raskasta oli lukea tätä Nobel-kirjailijan teosta. Ristiinnaulitseminen oli paitsi surmaamisen muoto, se oli myös kidutuksen keino.

Äidillääni oli aikoinaan tapana sanoa, että pitkäperjantai on niin suuri päivä, että silloin ei ruohokaan kasva. Tämän viisauden muun muassa on äitimme minuun jättänyt.

Ylösousemuksesta on helpompi puhua ja kirjoittaa. Kuoleman voittamisesta. Kuolema ei ole enää mahti, joka pitää ihmisiä vankinaan.

Venäjältä ei nykyään ole sopivaa puhua tai kirjoittaa mitään hyvää, mutta muistoja Pietarista minulla on, ja ne ovat hienoja. Käveltiin palatsien reunustamaa Nevski Prospektia. Ihmisiä on paljon ja hienoja liikkeitä, lienevätkö edes kivijalkakauppoja, on paljon.

Vaikka täytyy myöntää, että yhdessä liikkeessä minua huijattiin. Ostin Back Gammon -pelin. Nappulat olivat kauniita, puisia ja pelilauta puuta. Kun ruplilla pelattiin, en huomannut, että summassa oli yksi tai kaksi nollaa liikaa. Se tuntui euroissa myöhemmin aika paljon.

Mutta upea kokemus oli Aleksander Lavrassa toimitettu pääsiäisyön liturgia. Pääsimme sisään paikallisten ystäviemme avustuksella, vaikka paikalla oli tosi paljon ihmisiä. Sisällä valoa ei ollut kuin hämäräksi. Kaikkialla näkyi, tuntui ja tuoksui harmaa savu.

Äkkiä toimittava pappi huusi kovalla äänellä, tietysti venäjäksi, Kristus on ylösnoussut. Kaikki läsnäolijat toistivat tämän saman. Tätä ei tapahtunut vain kerran, vaan useita kertoja iltayön aikana. Kansa eli mukana.

Ristiinnaulitseminen ja Kristuksen ylösousemus ovat keskeinen osa kristillistä uskoamme. Sen vuoksi esitän Raamatun kohdan, jonka voit lukea omasta Isosta Kirjasta tai netistä. Siellä teksti löytyy monellakin kielellä luettavaksi. Kohta on Markuksen evankeliumi, luvun 14 alusta luvun 16: 8. jakeeseen saakka.

Markuksen evankeliumi päättyi alkuaan juuri tuohon jakeeseen. Luvun loppu on lisätty joskus myöhemmin. Aikaa ei edes tiede ole kyennyt tarkemmin osoittamaan. Kahdeksannen luvun loppu kuvaa, miten naiset jäivät pelon ja hämmennyksen valtaan. He eivät tiedä, mitä kaikkea pitäisi ajatella.

Tämä kaikki siksi, että ristissä ja ylösousemuksessa ei ole mitään helppoa, vaan tämä kaikki lupaa hämmennystä ja jopa järkytystä. Väkivalta ei ole järjellinen kuva todellisuudesta eikä ylösousemus ole ihmisen ymmärrettävissä.

Saamme kuitenkin yhdessä laulaa: ”Aurinkomme ylösnoussi, paistaa voittovuorella. Lämmin valo sieltä loistaa, surut, murheet hajottaa...”

Simo Laitila, rovasti